

„СОЦИАЛИСТЪ“
излиза въ Вторникъ и Петъкъ

Редакцията и Административната
се намиратъ
въ СОФИЯ.

Неплатени писма не се
приематъ.

Ръкописи не се връщатъ

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

LE SOCIALISTE
Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Redaction
„SOCIALISTE“
Sophia.

DER SOZIALIST
Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Абонаментът се прѣдплащ

За год. лева 10 —
„ 6 м. „ 5 —
„ 3 м. „ 2 50

За въ странство 14 лева

Единъ брой 10 ст.

За обявления се плаща по
15 ст. на редъ на 4 страни.

Първото тримѣсечие отъ в. „Социалистъ“ приближава да се навърши. Понеже администрацията ни нѣма възможностъ да испраща вѣстника безъ предплатата, то отъ второто тримѣсечие нѣма да се испраща на ония отъ г. г. абонатитѣ, които сж предплатили само за първото тримѣсечие.

Отъ Редакцията.

ЗА КНЯЗА И ПРОТИВЪ СВОБОДАТА

Споредъ основния законъ на страната, „лицето на княза е свѣщенно и неприкосновено“. За да се докаже това осизателно на българскитѣ граждани, съществуваха до сега нѣколко члена отъ Отоманскій наказателенъ законъ и единъ особенъ законъ за престѣпления противъ особата на княза. Но всичко това е било недостатъчно и сегашното Събрание прие вече на първо четение единъ новъ законъ по драконовски, по застрашителенъ отъ първитѣ два. Напр. за устно или числено позачитание на княза, по стария законъ имаме наказание отъ една до осемъ, а споредъ новия отъ три до десетъ години; освѣнъ това, по новия законъ, ако проповѣдта и възбуждението не подѣйствуватъ, то виновни пакъ се наказва съ затворъ до три години. За престѣпление по печата противъ особата на княза въ новия законъ сж предвидени много по подробни и много по-големи наказания.

Като всѣки стѣснителенъ законъ, така и тоя сж пасоченъ да турятъ една потѣжка юзда на свободната критика. Обаче той е естествено плодъ на онова работническо болшинство, което отъ стѣпка на стѣпка, дойде да даде право на правителството да спира висането отъ вънъ на ония вѣстници или книги, които то намѣри за добръ и да гласува закона за ограждане особата на княза отъ всѣкаква критика.

Повлтието за „свѣщенната и неприкосновена особа“ на монарха е преминало отъ деспотическия вѣремена, когато на върхътъ на феодалния и полуфеодалния строй е стояла една личностъ, която е гледала на всичкитѣ хора въ държавата, като своя собственостъ. Но дойде великата френска революция, която на мѣстото на богомолазничеството постави политическия и граждански права на всичкитѣ хора. Ако по напредъ личността на монарха е била наистина „свѣщенна и неприкосновена“, защото тогавашнитѣ наредби сж го туряли на една недосѣгаема висота, то днесъ никой не може да върва въ свѣщенността и неприкосновеността на една личностъ, която е отговорна предъ законитѣ, както сж отговорни всичкитѣ граждани; тая личностъ вече трѣбва да управлява не по свое усмотрение, а по опзи основенъ законъ, който се изработва отъ народни представители. И ако споредъ конституцията княза е свѣщенъ и неприкосновенъ, то само за това, че той не трѣбва да взима непосредствено участие

въ управлението на страната, по министритѣ, които прямо сж отговорни предъ Народното Събрание. Неприкосновенъ е княза, когато той не е отговоренъ за дѣлата си; щомъ той, по законенъ или не законенъ начинъ се мѣси въ управлението, тогава неговитѣ дѣла трѣбва да сж открити за печатната и устна критика на опзи народъ, съ съдбинитѣ на когото той разполага.

Но новия законъ туря княза на една такава висота, отъ гдѣто той ще може да върши много работи, безъ да е прикосновенъ за критиката. Той развързва ръцѣтѣ на правителството, което ще може да преслѣдва всѣка вѣстническа статия; утрѣ княза ще почне да излиза изъ кръга на свойтѣ права и да диктаторствува, вий ще го осѣждатъ за това, полицията и съдилището ще ви наказватъ за осѣрбление личността на княза. Въ новия законъ ний не виждаме поне да се гарантира свободата на критиката.

Ако княза нѣма намѣрение да управлява по свое вътрѣшно убѣждение, той нѣма нужда отъ такъвъ драконовски законъ, подобна когато ний срѣщаме въ една мрачна и деспотическа Русия. Съ този законъ руссофилитѣ позорно отстъпватъ предъ скритата диктатура, която се упражнява отъ горѣ, и нанасятъ единъ ударъ на демокрацията, която тѣ распъватъ съ своето безсилие, нищожество и ламтеие за властъ. Свойтѣ поклонни къмъ руската монархия тѣ испукуватъ, като жертвуватъ свободата въ полза на българската монархия. Поклонници на руския деспотизмъ, тѣ дохождатъ до тамъ, за да правятъ отстъпки на оная шена отъ хора, която отъ осемъ години тъпчи политическата свобода на страната. Такива сж слѣдствията на ония безпринципни, на ония тѣсни борби за властъ, които се водятъ отъ нашитѣ буржуазно-бюрократически партии.

Г. Г.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

— Съ указъ подъ № 204 отъ 13 Ноември т. г. разрѣшава се отдаването на столичнитѣ бойджии Барбие & Вевесъ, съ контрактъ по доброволно съгласие, бойдисването и позлатяването на стѣнитѣ и скулптурнитѣ плафони въ новоприсъдената частъ къмъ тронния салонъ на княжеския дворецъ въ ст. София, отъ къмъ Александровската площадь, за предложената отъ реченитѣ бойджии цѣна 12,360 лева приблизително, плюсъ 30% увеличение (15,810 лева).

Съ указъ подъ № 206, отъ съща дата одобряватъ се направенитѣ отъ страна на Министер. на общ. стр., и жилищата и съобщенията разпорѣждания, за отдаване на предприемача Арсо Кузмановъ, съ контрактъ по доброволно съгласие направата на единъ тунелъ и шадраванъ (бассейнъ) при Софийския дворецъ, съ къмъ Александровската площадь, за една приблизителна сума 7180 лев. 9 ст. съ намаление 27%.

Ето читателю какви икономии се правятъ!

— Събранието блокирано отъ полиция. На 2 т. м. въ вѣре на заседанието на Събранието се разнесе шепнишкомъ изъ между депутатитѣ слухъ, че нѣколко взвода стражари обиколили

оградата на Събранието. Нѣ кои отъ лѣвицата излѣзоха да провѣрятъ. Това направи голѣмъ шумъ въ залата на Събранието; единъ отъ депутатитѣ протестира противъ това, втори отговори още по силно, и слѣдъ това се произведе цѣлъ скандалъ, защото това разпорѣждане, направено отъ ония, които хазайничатъ въ Събранието, възмути всички безъ разлика на партии. Ето до какъ води работническата политика на болшинството: полицията се явява безконтроленъ стопанинъ вънъ отъ Събранието и надъ самото Събрание.

— Слѣдъ отварянето на събранието на 5 т. мѣсець, въ 2½ часа министър-пресѣдателя обяви на депутатитѣ че кабинета си е подалъ оставката, която е приета. На това съобщение нѣколко радослависти, блазени отъ голѣми надѣжди ръкоплѣскаха и извикаха „браво!“ Оставката се мотивира, че тъй като изборитѣ се вече провѣрили, камарата се конституира напълно, ней и на княза остава назначението на ново министерство. Остава сега на работническото консерваторо-руссофилско болшинство, слѣдъ като извърши толкова унижения, да ни удостои съ единъ новъ кабинетъ на фалшива свобода и законностъ.

— Нашитѣ сливненски другари твърдѣ енергично се завзели за устрояване на работнически вечеринки, гдѣто се декламиратъ и четатъ разни откъслечи отъ социалистическата и други литератури. До сега сж дадени 10 вечеринки; тоя примѣръ е послѣдванъ въ Ямболъ, Силистра, К. Агачъ и даже въ села. Ний кажимъ работничитѣ отъ всички градове да послѣдватъ примѣрътъ на сливненскитѣ си другари за развиване на своето классово съзнание.

— Не знаемъ защо Селски вѣстникъ е напечаталъ една статия отъ твърдѣ доленъ характеръ, като обвинява социалиститѣ, че се самохвалили за свойтѣ успѣхи, но, нека го кажемъ, това още единъ пътъ ни изненадва; изненадва ни, когато такива недостойни закачки ни идатъ именно отъ Селски вѣстникъ, който се пише за защита на сиромаситѣ. Ако редакторитѣ му желатъ да имъ обяснимъ, то ще имъ кажемъ, че най сегашъ социалиститѣ винаги ръкоплѣскаатъ, насърчаватъ и говорятъ на четири страни за успѣхътъ на своята партия, за да ги че и разбере всѣки, защото нашитѣ побѣди не сж лични, а побѣди на съзнателния работенъ народъ. Да, ний не се хвалимъ лично, а сърадваме и поздравяваме успѣхитѣ на работническата партия и това ний ни най малко не се стѣсняваме да го правимъ.

— Въ бюджетно-проекта на военното министерство за 1895 г. сж прѣдвидени голѣми и прѣ-големи генералски длѣжности. Защо се прѣдвиздатъ такива излишни служби, когато въ нашата войска ще има генерали едва слѣдъ нѣколко години? Нѣ вижда се, прѣдставителитѣ на скритата военна диктатура малко искатъ да знаятъ, че гласътъ на цѣлия български народъ е пасоченъ противъ огромнитѣ расходи, които се харчатъ за умразната военщина. Ако тѣхната цѣль е да раздаватъ тѣсоти заплати и привличатъ на своя страна разни Мечковци, Морфовци и прочее слѣпи оръжия, за да си играятъ произволно съ народнитѣ правдини, това далечъ не е съобразностъ общественитѣ интереси и народната свобода. Нѣ за всички тия злини сж отговорни народнитѣ измислици, днешнитѣ управляващи реакционери, които забравиха всичко, което обѣщаваша на народа, когато бѣха въ опозиция.

— На 29 м. м. имаше концертъ въ Славинската Бесѣда. Горѣ въ галерията билъ и пристава на IV полицейски участъкъ Присѣтствующата публика ръкоплѣскала при едно прѣкрасно изпълнение на една отъ пѣснитѣ. Поменатия полицейски, ръководимъ, види се, отъ геройския подвигъ на началника си Морфова въ Н. Събрание, се обърналъ къмъ едног

отъ публиката и му казатъ да не ръкоплѣска, защото въ противенъ случай ще го изхвърли. Лицето възрази че той нѣма право за това. Нѣ на излизане пристава, за да покаже че живѣемъ въ българска Бельгия, арестовалъ този „лошъ“ човѣкъ, за когото, спорѣдъ г-на Пешевъ, е създадена полицията и законитѣ.

Обаче, като отишле въ участъка, нѣкои отъ приятелитѣ на арестованния поискали обяснение за причинитѣ, по които го е арестувалъ, и пристава се видѣлъ принуденъ да го пусне.

— По поводъ на това, че германскитѣ депутати социалисти, които прокурорството иска да даде подъ съждъ, за гдѣто не извикали „да живѣе императоръ!“, в. *Миръ* се ползува да направи сравнение и да каже, че така също и Стамболовъ, който постоянно напада княза, трѣбва да се даде подъ съждъ и този полицейски органъ има нахалността да сравнива Стамболова съ германскитѣ нидругари. Вий ли правите това, вий, бивши сподвижници на джелата Стамболовъ и настоящи герои на полицейското „морално влияние“? Е, добръ, да ви кажемъ г-да, че ний поздравяваме германскитѣ социалъ-демократи, за гдѣто тѣ не извикаха „да живѣе“ на своя врагъ, на германския диктаторъ Вилхелмъ II: ако Стамболовъ си служи съ псувни за да накара княза изново да го повика на власт за да коли и бѣеи българскитѣ граждани, то ний далечъ не се спираме за да правимъ изборъ между Асенъ, Фердинандъ, Валдемаръ или Мингрели. Ако вие е приятно да си служите съ социалисти, когато говорите за Стамболова, то нека и ний да ви кажемъ, че оня също човѣкъ, когото вий възпявате до небеса и на когото цалувате краката, е избранникъ на онай шайка, за изстѣждане злоупотребленията на които вий назначавате парламентарни комисии, и че тоя човѣкъ е отговоренъ, както е отговоренъ Вилхелмъ II прѣдъ германскитѣ социалъ-демократи.

РАБОТНИЧЕСКОТО ПРОШЕНИЕ.

По инициативата на работницитѣ отъ Софийското дружество „Братство“ е издадено едно прошение до Народното Сѣбрание и разпратено до тѣхнитѣ другари въ цѣла България. Настоятелството на дружеството поканва, щото прошенията, подписани, да му се испратятъ най късно до 10 Декемврий т. г. за да ги прѣдаде сѣтъ на бюрото на Народното Сѣбрание.

Този е втори пътъ, когато съзнателнитѣ работници предприематъ едно такова дѣло за защитата на работническитѣ интереси. Първия пътъ тѣ смѣло поискана съ подписитѣ си покровителствени закони на труда въ вѣрмена, когато цѣлия народъ изникнаше подъ управлението на една тираническа шайка. Въ борбата за паданieto на тѣзи шайка тѣ взеха живо участие и слѣдъ нейното сгромолясане, тѣ трѣбва още повече да се възползуватъ отъ правото да искаватъ своитѣ нужди прѣдъ Народното Сѣбрание.

Ний кажимъ работницитѣ отъ шаетнитѣ, то

НЕКРОЛОГЪ НА АЛЕКСАНДРЪ III.

(Продължение отъ брой 18).

Какво гонеше руската дипломация?—да го направя умразенъ за българитѣ и слѣдъ това да се яви пакъ като „освободителка“ на Българския народъ отъ умразения му князь. И наистина, когато „пълномощията“ произвѣдоха желасмото дѣйствие, „освободителката“ Руссия се яви въ лицето на парочния царски пратеникъ Ионина, съ изрична заповѣдь отъ Александра III до Батемберга да отмени „пълномощията“. Батембергъ се досеща, предупреденъ отъ нѣкои руски офицери, на кдѣ била работата и се залави енергически да възстанови запятаната си репутация. Едно отъ средствата за повдигане на своята репутация той избра съединението на южна-България съ сѣверна. Руссия също искаше съединението —нали тя искаше Санъ-Стефанска България! —по тя искаше сама да го направи, когато му дойде удобния моментъ, или, преведено отъ дипломатически на разбранъ языкъ, тя щѣше да направи съединението слѣдъ като се усигуреше въ България, т. е. слѣдъ като България стане нейна. Слѣдъ тѣзи първа несполука на

тунеитѣ, брашненитѣ и всички други фабрики, отъ голѣмитѣ работилници, отъ Периникската мина, отъ печатницитѣ и т. н., да подадѣжъ ръка на Софийскитѣ си другари и, безъ разлика на занайте и народностъ, да заявятъ, че тѣ иматъ общо желание да стѣнятъ безбожното скубение на тѣхнитѣ господари—капиталиститѣ.

Капиталиститѣ не прави разлика между евреи, турци и българи, той не се ограничава само въ единъ занайтъ; той се промѣква на всѣкъдѣ, гдѣто има надъ жда за по голѣми печалби; той има защитници въ градскитѣ сѣбѣти, постоиниятѣ комисии и Народното Сѣбрание; въ негова полза се издаватъ закони и му се правитъ най голѣми улѣсенения отъ страна на държавата, а тия, които работятъ, и днесъ си оставатъ въ онова положение, въ което бѣха до вчера. Ето защо наемнитѣ работници, като забравятъ ония чувства и предразсѣдци, които ги раздѣлятъ, нека задружно поднишатъ прошенията, въ което съ изложени тѣхнитѣ общи искания.

Капиталистическата класа, въ лицето на Софийскитѣ печегари и Габровскитѣ фабриканти издаватъ прошения и възвания за защита на своитѣ интереси. Но за работницитѣ, никой нѣма да се погрижи, ако тѣ сами не направятъ това.

ОТКРИТО ПИСМО

до

До Българската студентска младежъ въ София

Другари,

Колкото и да се иска на нѣкои заинтересувани хора да омаловажатъ Вашето рѣшително участие въ борбата съ Стамболовата тирания, колкото и неприятно да звучи това въ ушитѣ на нѣкои отъ днешнитѣ управници, колкото и печално да е за потъналитѣ въ злато и сѣребро народни паразити,—фактътъ ще си остане фактъ, защото е вече достояние на новата ни политическа история. Вий помнете, помнятъ и софийскитѣ граждани, на знае (отъ вѣстницитѣ) и цѣлия български народъ, какъ въ деня 18 Май т. г. побѣдѣния тиранинитѣ Стамболовъ, като се оплакваше отъ балканитѣ на своя палатъ прѣдъ своитѣ вѣрни служители—шпионитѣ и пожарникаритѣ—че именно сте Вий, софийскитѣ студенти, които искате свалинието му, насѣкваше ги явно да Ви нападатъ и избиятъ въ градината, гдѣто бѣхте събрани заедно съ софийскитѣ работници-социалисти: прѣвие сѣ оцѣ впечатленията отъ Вашето смѣло стоение съну вистрѣлитѣ до палатъ, както и отъ рѣшителната Ви борба прѣзъ цѣлия този денъ изъ софийскитѣ улици съ *Опричникитѣ* на българския Иванъ Грозний.

Другари,

Деня 18 Май 1894 г. ще си остане за винаги една отъ най-свѣтлихъ страници въ историята на българската студентска младежъ, защото него денъ Вий за прѣвъ пътъ показате, както прѣдъ българския народъ, тѣй и прѣдъ външния свѣтъ

чистото и свѣтло чело на българския студентъ; защото него денъ Вий земахте върху си онзи, колкото благородна, толкова тѣжка роль, колто Ви се налагаше отъ самото положение на работитѣ и която винаги и на всѣкъдѣ е била достояние на студентството; защото него денъ Вий за прѣвъ пътъ си издигнахте гласъ за въ полза на ограбенитѣ, прѣтиснати и измѣчени Ваши бащи, брати и роднини; защото, най сѣтъ, него денъ Вий развѣхте, веднажъ за винаги, червения студентеско знаме, като опрѣдѣлихте цѣлята и посоката на борбата.

Другари,

Студентеското движение у насъ, както и всѣкъдѣ, гдѣто закѣснѣлостта на общественно-економическото и политическо развитие е наложило своитѣ печатъ, не може да не бѣде насочена пративъ грабѣжитѣ, насилията и беззаконията, избитъ сѣгущающа у всички закѣснѣли народи, не може да не бѣде за въ полза на огнѣтенихъ, онеправдѣнитѣ и измѣченихъ: защото, въ противенъ случай, то не би съотвѣствувало на нравствената чистота и висшитѣ идеали, присѣди на всѣкъ не развратена младежъ. Не шикакви си лични облати, за които се боритъ у насъ всички партизани, а нравствената непоколебимостъ и висшитѣ идеали сѣж, които Ви заставиха тѣй смѣло и рѣшително да се впуснете въ борбата. И това е, което придава силата и блѣсакътъ на Вашето движение, което ослѣпява любители на мракътъ, но което огъдуша радва бѣдния работенъ народъ, стрѣмленията на когото напълно съвпадатъ съ тия идеали.

Другари,

Вий се впуснахте въ борбата на 18 Май т. г. съ единствения желие, да се развѣржатъ рѣкѣтъ на народа, да му се повърнатъ загребанитѣ права и свободи, да се прѣмѣне цѣлата оная разбойническа система на управление, като на нейно мѣсто се введе редъ, законностъ и пр. пр. Но какво видѣхте?—Оъ вземанието на браздѣтъ на управлението, новитѣ разнородни управници се ограничиха само въ едни голи общияни току до избирѣтъ, въ които на много мѣста употребиха сѣщата стамболова система (полицията и войската), само и само да се осигорятъ за едѣ по дълго вѣрмѣ. Цѣмъ сполучиха това, ний ги виждаме вече всецѣло по стария пътъ, по пътя на измамата, насилията и беззаконията. И наистина, Българинската афера, избирѣтъ въ Чирпанъ, Видинъ, Плевенъ, Свищовъ и пр., неслъбождаванѣтъ на Каравелова, задържанѣтъ на по виднитѣ икономически емигранти, безчеловѣчната постѣпка съ учащата се младежъ въ Книжевското занаятчийско училище, утвърдението на Видинскитѣ, Чирпанскитѣ и пр. избори, касиранието на нѣколко оппозиционни прѣдставители и пр. и пр.—зсѣчко това сѣж факти, които сѣж въ състояние да убѣдятъ и ний-вѣрния отпаметъ, че днешнитѣ управници и законодатели у насъ външнѣне се различаватъ отъ своитѣ прѣдшественници, освѣнъ, може би, съ по-голѣмата хитростъ и прѣдосторожностъ, и че измѣченихъ народъ ще очаква отъ тѣхъ толкова, колкото е очаквалъ и отъ миналитѣ режими.

консерваторитѣ. Така постѣпваше напната „освободителка“, така постѣпваше Александръ III, некролога на когото пишеме. Нему ний дължимъ и Стамболова отъ когото той падна би намерилъ по достоенъ „царски намѣстникъ“ въ България. . . . Интриги, подкупъ, пожъ, динамитъ, куршуми—ето какво ни испращаше причинителъ на нашия некрологъ изъ Петербургъ. Но средствата нищо незначатъ прѣдъ тѣзи висока, благородна и даже поетическа — на ли г. Бѣбчевъ заявяваше че той е русофилъ, защото Пушкинъ билъ писалъ хубави стихове — цѣль: „всичкигъ славянски рѣки трѣбва да се влѣятъ въ широкото русско море.“ И ето, драги ми читатели, въ мое въображение се рисува какъ славянската рѣка България се влива въ широкото русско море, какъ ний всица малки рибчета плаваме съ течението наедно къмъ руското море; азъ треперя отъ радостъ, размѣсена съ страхопочитане, като си въобразя какъ, когато дойдемъ до устието на рѣката изъ широкото море идатъ на сѣща ни цѣло стадо риби, да ни посрещнатъ, на чело на които плава единъ дѣлфинъ, съ корона на главата, а отъ страна до него плаватъ морски кучета съ кавилиници и калимвѣи. . . . Но колкото повече въображавамъ

руската дипломация, послѣдната промени начина на дѣйствието: дипломатическия начинъ на дѣйствието отстъпва мѣсто на революционния. Този пътъ ти сполучи. Една нощъ на 9 Августъ Батембергъ биде изнесенъ изъ спалията си. Огъ тукъ начеватъ атентатитѣ, убийствата, съзаклятията, Русчукъ, Силистра, Набоковъ, Паница и убийството на Вълковича. Оставяме на страна убийството на Белчева, който, още не е извѣстно, да ли падна жертва на Руссия или пакъ на вѣроломния си колега Стамболова, навѣрно за да умрагъ съ Белчева наедно и тайнитѣ по неговитѣ злоупотребления и да закове съ коститѣ на Бѣлчева расклатения си прѣстолъ. Въ своитѣ дѣйствия прѣдставителитѣ на Александра III едно слѣдъ друго апелиратъ къмъ различнитѣ партии, дразнятъ апетититѣ на различнитѣ „държавни мѣже.“ Когато консерваторитѣ бѣха на власт тѣ се опираха на либералитѣ и въ 1882 или 83, датата добръ не ни е известна, „руссофоба“ Петковъ издаваше възвание и говореше въ „името на руския царъ“ противъ „пѣмца Батембергъ.“ Стамболовъ въ компания съ Цанкова пиеше чай и играеше на карти при руския дипломатически агентъ. Когато либералитѣ бѣха на власт, дипломатията се опираше на

Другари,

Нѣма още шестъ мѣсеца отъ паданieto на Стамболова ний виждаме прѣдъ себе си цѣлъ купъ закононарушения, насилия и произволи отъ страна на новитѣ управници и тѣхнитѣ повдѣдомственни. И като вѣнецъ надъ всичко дойде нечуваната варварщина на дивия оня инспекторъ на г-на Стоиловата полиция, проявена (варварщината) — за срамъ и позоръ на цѣлия български народъ — въ срѣдъ свѣщенната ограда на Народното Събрание и върху оная младежъ, по гърба на която се покачиха на заемаемитѣ сега отъ тѣхъ високи постове! Това е връхъ надъ върховетѣ. Ний Берискитѣ студенти социалисти, сме дълбоко възмущени отъ всичко това и високо протестираме, като се присъединяваме напълно къмъ Вашата резолюция. Ний се несъмняваме, другари, че послѣдната ще послужи като начало на новата Ви борба съ новитѣ измамници на народното довѣрие, както послужи за начало на борбата Ви съ Стамболова онаизнаменната резолюция, взета отъ Васъ на 11 Май т. г.; не се съмняваме, че Вий ще продължаватъ съ същата рѣшителностъ наченатата борба за въ полза на измѣнения работенъ народъ, единственната защитница на който е българската работническа социално-демократическа партия, на която идеалитѣ сж същевременно и идеали на студентската младежъ. Увѣрени въ това, ний ви пращаме отъ далечинъ западъ братскитѣ си поздравии и викаме съ Васъ наедно:

Да живѣе българската студентска младежъ!
Да живѣе балгар. социално-демокр. партия!

Отъ Берискитѣ студенти социалисти.

4/XI 94; Бернъ.

ПО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ.

Янко Сакъловъ, Ново-Пазарския народенъ представителъ бѣше ясенъ и кратъкъ въ своя говоръ защото считаме, че въпросътъ за всѣкого е извѣстенъ, уясненъ и почти рѣшенъ. Той сжщо тѣй, вѣренъ на своитѣ избиратели, иска даваието подъ сѣдъ на всички разсипници отъ 9 Августъ насамъ. Той не е съгласенъ съ Такева за даваието веднага подъ сѣдъ Стамболова, защото мисли, че на Народното Събрание, като състояще се отъ български граждани, сж извѣстни престѣпленията и злодѣиията на Стамболова, но за да може то да рѣши даваието подъ сѣдъ Стамболова изискватъ се точни изслѣдвания всички закононарушения, които ще послужатъ като основа на обвинителния актъ. Сжщо тѣй не е съгласенъ и съ онаи частъ на прѣдложението на Губидѣльниковъ, относяща се само до „кабинета на 18 Май, защото това е една примка за народнитѣ прѣдстатели, защото съ приеманieto на тая частъ Н. Събрание очисти всѣки други участвуващи отъ всѣкакви грѣхове“. Ораторътъ мисли, че „ако се дири смѣтка, трѣбва да се дири ти отъ зачало,

щото се говори, че отъ сега „настъпва нова „ера, заживяваме новъ животъ“. За туй той нѣма нищо противъ, ако се направитъ изслѣдвания още отъ 1879 г., за да се даде урокъ за въ бѣдѣе на всички наши общественни дѣйци. Това той счита за възможно, тѣй като периода на нашата история може да бѣде раздѣленъ на двѣ, първий отъ 1779 г. до 6 Септемврий, и вторий отъ 6 Септем. до сега, така щото двѣ комисии ще могатъ да работятъ независимо една отъ друга. Относително срока, той иска щото комисията за прѣгледъвание работитѣ на бившия режимъ отъ 6-ий Септ. 1885 год. до 18-ий Май 1894 г. да свърши своята работа въ единъ срокъ отъ 6 мѣсеца, слѣдъ който да напечата резултата на своитѣ издирвания и го распрати до прѣдставителитѣ. Колкото за другата комисия, той е на мнѣние да и се даде едногодишенъ срокъ. И тѣй, крайния лѣвичаръ иска спрѣливо да подири смѣтка на всички наши партии, които се препорѣчватъ прѣдъ сиромашьта за чисти и непорочни, но които не сж чужди отъ разни грѣхове и прегрѣшения.

Д-ръ Вачовъ и Краевъ искатъ още сега да се дадѣтъ подъ сѣдъ министритѣ отъ бившия режимъ. Добриновичъ, прѣдседателя на Видинската полиция и близкъ на най „интелигентния офицеръ“ Мечковъ не е съгласенъ съ горнитѣ.

Г. Табиловъ, бившия Стамболовъ ать, редакторъ на „Плѣвненъ“, избраникътъ отъ Плѣвненскитѣ шайки и пр.—и той безъ всѣкакъвъ срамъ говори за злоупотрѣблениа отъ Стамболова. Това е най-добрата характеристика за нашитѣ партии.

Китанчевъ слѣдъ като иска своето съжаление, гдѣто министритѣ пакъ отекъствуватъ (всѣки се сѣща защо) иска да се разрѣши прѣзъ гласуване въпроса: че приеманieto прѣдложението на Губидѣльниковъ не прѣдърѣшава въпроса за даваието подъ сѣдъ [викуе, не, не. Нѣма нужда отъ гласуване]. По принципъ той е съгласенъ съ прѣдложението на Губид. [но съ разясненията на другитѣ оратори]. Даже той мислилъ, че правителството ще прѣдстави тукъ свѣдения по разнитѣ злоупотрѣблениа, тѣй като за това имало и отрѣдени комисии и биле се печатахъ разни документи, но „това бѣше въ първото врѣме, когато имаше страхъ да не би княза да повика повторно Стамболова“. За да може да се извърши едно сериозно дѣло, той е на мнѣние, щото комисията да се състои отъ 12 лица (не отъ 7) и да и се даде срокъ отъ 3 мѣсеца, въ който да приготви всичко.

Д-ръ Даневъ говори за *атрибутиитѣ* (правата) на тая комисия, и обясни, че подъ думата „кабинетъ“ се разбиратъ всѣки министерства, на които Стамболовъ, е шефъ.

Т. Радевъ моли, щото тая комисия да не би да я постигне участъта по понапрѣшни нѣкои испитателни комисии, нѣкои членове отъ които били продали на консерваторитѣ нѣколко важни компрометируващи документи.

Губидѣльниковъ дава разяснения за думата „кабинетъ“ въ смисълъ на Данева.

Илия Вълчовъ докато отъ Т. Радевъ, за

радостта и страхопочитанието отекъстватъ мѣсто на страхъ, на ужасенъ страхъ . . . Боя се за васъ малки рибки, боя се и за мене си: този делфинъ може да напана венца ни . . . Препорѣчвамъ тѣзи картина на пѣкой приятелъ художникъ. Официална Руссия, начело на Александра III, толкова ни обичаме прѣзъ 1887 г., когато испрати „Меркурий“ и „Забпика“ да бомбардиратъ Варна, колкото ни обичаше и прѣзъ 1828 г., когато изъ Одринъ чрезъ устата на Дибича Забалкански ти отговори на Котленци и Сливенци, които искаха отъ нея помощъ за да се освободятъ: „Българи, стойте мирни, защото ще обрѣна топоветѣ си срѣщу васъ!“¹⁾

Официознитѣ папѣгерици на Александра III се хвалятъ съ неговата строга моногамия. По това той не приличалъ на баща си, не ходялъ съ чужди жени и се задоволявалъ отъ своята. Много хубаво! Но отъ това на руския народъ не бѣше ни полеко ни потежко. Това е било приятно може би само на неговата жена.

Александръ III минаваше за единъ отъ

1) Гл. „Горския Пѣтникъ“ на Саяна Раковски Ний вѣваме сега подъ рѣжа тѣзи книги за да посочимъ на страшицата. На сжщото мѣсто се расправя, че русскитѣ казаки гонили да уловятъ единъ англичанинъ, който обикалялъ нѣкой отъ българскитѣ градове и възбуждалъ българитѣ къмъ въстание като ги увѣрявалъ че Европа ще имъ помогне.

продаванието на документитѣ дава обширни, но никого неубѣждающи разяснения.

Слѣдъ това гласува се: че въпроса е исчерпанъ. Прѣдложението на Губидѣльниковъ се прие (гласове отъ лѣвицата „съ неговитѣ разяснения“). Избиранieto на комисията се остави за идущото заседание.

Послѣ това прие се съ общо рѣшѣние по принципъ законопроекта на С. Вобчевъ: „за прѣслѣдване незаконно обогатенитѣ чиновници.“ Разиска се и прѣдложението на А. Краевъ „по вжтрѣшната полиция на събранието“, прѣдложение направено вслѣдствие подвизитѣ на Морфова, за койго ний писахме, но то биде съ насмешка отхвърлено отъ работнищото болшинство. Та възможно ли е да се обвини въ нѣщо престѣпно подвѣдомственици на Стоиловъ?

Слѣдъ това заседанието се закри въ 8 часа.

Засѣдание XXV, (Четвъртъкъ, 24/XI)

Слѣдъ утвърдението избора въ Радомирски околия, пристѣпи се къмъ избиране на парламентарна комисия. Габровски искаше, прѣдъ видъ на туй, че тукъ се касае работата до единъ въпросъ, гдѣто е ангажирана честьта на всички партии, щото въ тая комисия да влизатъ прѣдстатели отъ всички фракции. Това не се прие отъ работнищото болшинство, за което много важеше да не се избиратъ неговии противници, а най-вече „лѣвичари“, които щѣха да подиратъ смѣтка и на „Белгийскитѣ“ министри. Чрѣзъ явно гласоподаване по прѣдложение на прѣдседателя избраха се за членове на тая комисия: Д-ръ Моловъ, Д-ръ М. Цачевъ, Ст. Михайловски, В. Велчевъ, Д. К. Поповъ, Н. Пенковъ и М. Богданчевъ. Отъ тоя изборъ, разбира се, че правителството ще бѣде доволно, но не и работното население, което иска не потушаване дѣлата на бившитѣ Стамболови министри, а наказания на всички злоупотрѣбители и съучастници въ потъпкването на правдата и свободата на народа. Срока прѣзъ който тая комисия ще трѣбва да приготви всичко, опрѣдѣли се да бѣде 6 мѣсеци, начинаи отъ Януарий; прѣзъ всичкото това врѣме ще се плаща по 10 л. на живущитѣ въ София депутати-комисари, а по 15 л. на другитѣ. Комисията ще засѣдава въ София.

Послѣ това дойде реда на Янко Сакъловъ да развие своята *интерпретация*, която той бѣ напразилъ тѣмко прѣди единъ и повече мѣсець. Той пита: кои сж причинитѣ, гдѣто 49 ученика отъ Княжевското училище сж напущнали навѣднѣжъ въ началото на тая година училището. Спорѣдъ него работата ето какъ стои: Миналата година, каза той, когато социализмътъ се прѣслѣдваше наврѣдъ, стана едно важно събитие въ Княжево. По заповѣдъ на Славкова бѣха повикани отъ директора всички подозрени въ социализмъ, които бѣха тутакси натирени отъ самия Славковъ на единъ просто джандармски езикъ. Тия момчета, забѣлжете, бѣха синове на бѣдни български граждани и твърдѣ млади за да бѣдатъ запознати съ учението на социализма.

Тая есенъ, когато вече нѣма Стамболовъ и Славковъ, когато „модерното правителство“ дойде на властъ, нѣщо подобно пакъ се случи. На 19 Септемвр. ученицитѣ отъ II и III кл. заявяватъ на директора си, че не могатъ да слѣдватъ по новата программа; директора имъ отговори, че ти не може да се измѣни, вслѣдствие на което тѣ (50 уч.) се отправятъ за София, за да се оплачатъ колективно; но тѣ били присрѣщнати отъ 16 души стражари, които безъ всѣкакви обяснения ги връщатъ назадъ. Слѣдъ това тѣ (учен.) пращатъ само 3—4 души, да си искажатъ болкитѣ на министра, по той имъ отговорилъ съ отговора на директора. Тукъ се подигна малкъ шумъ по на кѣсо, вслѣдствие на което оратора бѣше принуденъ да испустне нѣкои работи и да обрне само вниманието на народнитѣ избраници на туй обстоителство, „че останалитѣ ученици вмѣсто да прѣспѣжтъ въ училището, намѣрили се въ участъцитѣ, гдѣто тѣ сж били испратениголи и боси. Ораторътъ припомни за студеното и влажно врѣме; тогава М. Цачевъ на подигравка отговори: измрѣха. Сакъловъ: не се подигравайте съ живота на хората. Миналата година отъ такива интернирвания умрѣха двамна души! По нататѣкъ оратора припомни, какъ полицията, сназвайки старитѣ си навици, е распрѣснала, като послѣдни разбойници, тия ученици, подъ прѣдлогъ уж да не направятъ нѣкой демонстрация. Слѣдъ това той прѣмина къмъ разглеждане причинитѣ на тия ученически вълнения. Той не ги намира въ социализма, който за нашата младежъ е едно чистилице, а въ самия директоръ на училището, плусъ още познатия на всички В. Атанасовъ, който носи въ себѣ си ябълката на раздора, и който кѣдѣто е отишелъ е прѣдизвикалъ такива вълнения. Ораторътъ съжалява, гдѣто тѣхъ министерството държи още ненаказани.

И. Р.

Най сетни, преди оратора да свърши, напомни, че учениците сж подали прошение до Н. Събрание, разви измѣненята въ новата програма, намѣри, че учениците, старите, трѣбва да се подчиняват на старата програма, и на послѣдъкъ помоли, щото Н. Прѣдставители да не оставятъ тия дѣйствия на М. на Земледѣлието и Търговията безъ да искажатъ своето негодование.

Министра *Гичевъ* вмѣсто обяснения, прочете единъ докладъ, написанъ отъ директора и В. Атанасовъ—причинителитъ на тия вълнения—, въ който всичко наопѣки се обясняваше.

Янко Сакъзовъ не е доволенъ отъ министра, понеже доклада е съчиненъ много тенденциозно и при туй отъ лица, които сж виновниците на всичко. Обаче симпатичното болшинство, остана задоволено отъ отговора на министра. И тѣй, учениците не трѣбва сега да се скитатъ не мили, не драги, за да се направи кефа на единъ началникъ.

М. Цачевъ слѣдъ това иска щото събранието да искаже своите съжаления, гдѣто сж намираща между средата му хора, които да го занимавали съ такива едни работи. Я. Сакъ. само въ Стамболово време могатъ да се вършатъ такива работи. Болшинството, и то почувствува глупавитъ осъждения на Цачева, и остави гласа му безъ послѣдствие.

Слѣдъ това прие се по принципъ прѣдложението на Чучаркова да се намали десетъ хиляда за тая година (1894) на 3 милиона лева, и засѣданieto се закри.

Засѣдание XXVI, Петъкъ 25 Ноември.

Най-първо се прочете законопроекта за *лотария*, който безъ всѣкакви дебати се прие по принципъ. Слѣдъ това се прѣмина къмъ разглеждане законопроекта за *насърдчение на миснетата индустрия*. Този законопроектъ сж малки едни измѣнения е сжщия, който преди двѣ години бившия Стамболовъ министър Начевичъ бѣше внесълъ на одобрение отъ атоветъ. Той има за цѣль само обогатяването на буржуазията и е прямо противоположенъ на интереситъ на работниците, селенитъ и занаятчиитъ. По него говориха мнозина оратори, отъ които едни бѣха за приеманieto му, други за отхвърлянето му.

А. Краевъ е за отхвърлянето му, защото той е въ ущербъ на интереситъ на грамадната частъ отъ населението, има за цѣль обогатяването само на нѣколко щастливци. Той иска покровителство, насърчение на кооперативно-занаятчийското производство, а не частно-капиталистическото.

И. Габровски: Този законопроектъ има важно значение, той овръдѣля вътрѣшната економическа политика на нашето правителство, той показва въ какво направление ще се развива нашата страна. Законопр. има за цѣль да подигне индустрията у насъ и за тая цѣль държавата се обръща къмъ всички капиталисти, предприемачи и имъ казва: започвайте, елате обогатявайте се, азъ ще ви освободя за 15 год. отъ мито, гербовъ сборъ, акцизъ, ще ви дамъ държавнитъ желѣзници съ 33% отстъпка, ще ви позволя да отчуждавате всички държавни и общински имоти и пр. Тѣй се обръща държавата само къмъ вълчитъ апетитъ на богатата класа, нѣ не и къмъ работната класа. Съ една рѣчь у насъ се ввежда *протекционизма*, и азъ ще покажа неговитъ вѣдни послѣдствия за работния народъ, което съставлява 90% отъ цѣлото население. Това, който отличавя протекционизма отъ свободната търговия е, че държавнитъ мѣже, като говорятъ за покровителство на народната индустрия мислятъ, че покровителствуватъ народа, когато въ сжщностъ тѣ вършатъ тая услуга само на капиталиститъ. Покровителството, което дава държавата е прочее не покровителство за занаятчиитъ и селенитъ, които не само съ нищо не се ползватъ, но напротивъ иматъ и вѣда. Тия данъци, които държавата зема отъ капиталисти, сега ще ги взема отъ работника. Отъ друга страна съ покровителството на една класа спомога се за съсищанieto на занаятитъ, ускорява се създаването на пролетариата, отъ който вий толкова се плашите. Въ това на да ли има нѣкой да се съгласява. Гдѣ сж чекръцитъ, вретената на Карловчени, Сливенчени, Габровци и пр. — Нѣма ги; тѣ пропаднаха безслѣдно отъ конкуренцията. Значи, съ покровителството се ускорява раздѣленieto на двѣ класи—капиталисти, въоръжени съ бронята на държавата, и работници, съвършено обезоръжени. И тогава държавата отъ народна става классовая, който характеръ все повече и повече придобива. Тукъ оратора забѣлѣжи, че отъ това не слѣдва, че той е противъ развитието на индустрията. „Развитието на капитализма е неминуемо“. Той иска, щото държавата

да се намиса въ общественния животъ, за туй защото тя издава всички неравенства чрезъ законитъ, които издава, тя още отъ люлката на живота създава привилегии на богатитъ. Но тя трѣбва да се намѣси въ интереса на цѣлий народъ, на бѣдното население, което тукъ вий ужъ прѣдставлявате.

Държавата трѣбва да развива индустрията не да смучи кръвта на едни и се пуца въ жилитъ на други, ний, социалиститъ, искаме, развитието на индустрията да се предаде въ ръцѣтѣ на работниците; държавата трѣбва да помага не на отдѣлнитъ лица, а на кооперацията на сдруженитъ работници.

Вазовъ и *Такевъ* говориха за приеманieto на законопр. *Бобчевъ*, *Маджаровъ*, *В. Пейчевъ* и *Д. Ионовъ* (той, гдѣто каза че отъ сиромаситъ нѣма полза) вмѣсто защитата на законопр. се опълчиха противъ социализма, за да покажатъ своето невѣжество по социалния въпросъ. Ний не привѣждаме тѣхнитъ рѣчи, едно защото не располагаме съ много мѣсто, и друго, че това бѣха сжщитъ доводи, които сесрѣщаха едно врѣме въ „Свобода“, именно, че социализма нѣмалъ у насъ почва. На тия нападки противъ социализма Янко Сакъзовъ поиска на нѣколко пѣти да отговори, но събранието, признавайки голотата си, не му позволи.

Слѣдъ това чрезъ гласуване законопроекта се прие по принципъ.

Прие се на второ четение законопроектитъ за *сгруппиране и растуриране общинитъ* и за *Риската община*.

Сжщо прие се по принципъ законопр. за *акцизитъ* и засѣданieto се закри въ 8 часа.

До г. г. Редакторитъ на в. „Миръ“

Въ единъ отъ послѣднитъ броеве на вашата фабрика за лъжи, вий сте си позволили да изопачите по единъ най безсвѣстенъ начинъ дебатитъ които станаха по законопроекта за отгѣнение дѣйствующия законъ за печата. Вий съзнателно заблуждавате читателитъ си, че ужъ азъ заедно съ г. г. Кипачевъ, Такевъ сме защищавали отъ трибуната на Народното Събрание Башевия законъ за печата. Това е една отъ най *капваитъ* лъжи, която много добръ прѣпорѣчва фирмата „професионални лъжи“.

Степиграфическитъ дневници, въ които е записана моята рѣчь противъ закона за печата, прѣдставителитъ и публиката, които ни слушаха когато ний говорихме, а найсетни и борбата която ний социалиститъ сме водили до сега чрезъ печата, митингитъ, противъ закона за печата протестираше много по убѣдително противъ вашитъ лъжи, отъ колкото моя личенъ протестъ.

Приемете мойто дълбоко презрение къмъ професионалнитъ лъжи.

Павликенски народенъ прѣдставителъ

Н. Габровски.

ВЪНШНА ХРОНИКА

АВСТРИЯ

Отъ 1-ий Януарий 1895 год. почва да излиза всѣкидневно австрийски социалъ-демократически вѣстникъ „Работнически вѣстникъ“ (Арбайтеръ Цейтунгъ). Като се има предвидъ до сегашното издаване на този вѣстникъ, колко парични жертви сж отишли, колко соц. демократи сж лежали въ затворъ и колко номера сж конфискувани, можи човѣкъ да си прѣдстави на какви мѣчнотии се излага редакцията му. Но напредъ не са минаваше номеръ гдѣто да не са виждаж чернитъ следи на монархическата цензура; на всѣко мѣсто гдѣто се говореше нѣщо противъ императорското правителство цензурата туреше въ движение чернитъ си погити, тѣй сжщо и щомъ се критикуваше нѣщо отъ злоупотребиенията на правителството и др. На пръвъ погледъ за читателитъ, който е чель „Работнически вѣстникъ“ би му се видѣло за много небомислено всѣкидневно издаване на този вѣстникъ, но трѣбва да се погледне на друго явление въ Австрия. Както е извѣстно на нашитъ читатели въ Австрия въ последно време се води силна агитация за общо право на гласуване и това движение се разпростира съ бързи крачки не само въ Виена кѣдето виждаме митинги отъ 50,000—60,000 и повече работници, а и по цѣла Австрия. Въпрѣки постоянния натискъ на полицията, която не се отклонява отъ задачата си: само буржуазията да защищава най ясно се вижда какъто е днешното правителство и кои класа то защищава и прѣдставлява Движението расте съ бързи крачки

и редовитъ на соц.-дем. партия постоянно пълнитъ съ нови борци. Ето кое даде на партията смелостта да почне издаването на вѣстника всѣкидневно; тази борба възбуди сжщо необходимостта за всѣкидневно издаване на вѣстникъ. Всѣкитъ погледи на западно европейскитъ другари сж обърнати къмъ туй движение, защото Австрия е държавата, която стои на пѣти на европейския монархъ; вслучай на едно важно дѣйствие въ западна Европа отстрана на соц. демократитъ отъ Австрийскитъ ни другари се очаква да пречатъ на руския тиранъ, за да не може да използва отъ бъркотинитъ въ западна Европа и нахлуе въ вѣтрѣ, което би закѣснито осмислението на социализма. Ето защо е толкова важно работническото движение въ Австрия за цѣлото работническо движение. Голѣмитъ усѣхи отъ агитацията за избирателно право накара парламента да се замисли сериозно по този предметъ. И не ще бѣде далечъ времето когато ще чуйме побѣдата на Австрийскитъ ни другари, както стана миналата година въ Белгия гдѣто работническата класа води сжщо една ожесточена борба за възстановенieto на това право и гдѣто тая година въ изборитъ тя издѣла блѣскава побѣда, неочаквана даже и за самитъ соц. демократи. Въ време на тиранитъ на Стамболовъ ний върни извѣстия за положението въ България даваше горния „Работнически вѣстникъ“; отъ него сжмо можаха зап. европейскитъ ни другари да земаатъ точни извѣстия за България и за бълг.-работническо движение; този вѣстникъ най силно нападале Стамболовия режимъ и прѣследванитъ му противъ бълг. соц. демократи; той често обръщаше даже кривитъ понятия на зап. европ. вѣстници по Стамболовия режимъ и прѣследванитъ му на нашитъ другари; въ него срѣщаме честописания на разнитъ мѣчнения въ бълг. тѣмница. Ето защо ний поздравяваме и съ радостъ посрѣщаме всѣкидневно му издаване както и успѣха на Австрийскитъ ни другари, които стоитъ най близо до насъ отъ всѣкитъ ни западни европейскитъ другари.

К.

РАБОТНИЧЕСКИ ИНСПЕКТОРЪ

— Работниците по Руссе и Варн. желѣзнопѣтния линия, за които бѣхмъ съобщили единъ поименъ брой, че не получили напълно заплатитъ си, отнесли се съ телеграмма до министерството на общественитъ сгради, съ която искатъ да имъ се заплати за Ноември, и Декември отъ 1894 г. и за Септември и Октомври отъ тази година. Когато тѣхнитъ заявления не намѣриха удовлетворение отъ желѣзно-пѣтното управление, между което се намиралъ единъ безсѣстенъ платецъ, съ наситъ се до по висшето си началство. Да видятъ и отъ тамъ колко ще ги чуятъ. Ако българскитъ работници бѣха една сдружена сила, тѣ бжеха да си извоюватъ отъ държавата право, да си избиратъ изъ помежду си инспектори на труда, плащани като другитъ чиновници, на които тѣ сж пълна вѣра биха могли да се опазватъ за ежедневитъ несправедливости, които търпятъ. Ний молимъ да ни се съобща какво ще направи министерството на общественитъ сгради.

Изгѣзе отъ печатъ:

НАРОДЕНЪ КАЛЕНДАРЪ

ЗА

1895 ГОДИНА

Съставенъ спорѣдъ Maerkischer Landbote

Volks-Kalender

отъ

Н. Вилкинъ.

36 стр. голѣмъ форматъ. Цѣна 25 ц.

Този календаръ има двойно значение за читателитъ му изъ работническитъ и селскитъ сѣрѣди; той ще имъ служи като всѣки календаръ, но и въ сжщото врѣме тѣ ще четатъ въ него на единъ популяренъ языкъ какъ социал. демократитъ поясняватъ причинитъ на тѣхното лошо положение и начинътъ по който то може да се облекчи.

Ний канимъ всѣкитъ ни другари да си взематъ за неговото разпространяване. Н. г. г. книжаритъ се прави отстъпка 25%. Распраца се само въ прѣдплата.

Порѣжкитъ могатъ да се отправятъ администрацията на в. „Социалистъ“.

Печатница „Напрѣдъкъ“ — София.

Отговоренъ-Редакторъ Ангелъ Ив. Гюзелевъ